

Исторически корени на Астрологията

Историческите корени

Изследователите днес единодушно смятат, че раждането и формирането на астрологията става между III и V хилядолетие пр.Хр. През този период тя е част от религиозна система. На Астрология са обучавани хора (вавилонците, халдейци, шумери, акадци) живеещи в древна Месопотамия (между реките Тигър и Ефрат). Няма съмнение, че може да се твърди, че базата от знания на народите на Месопотамия за универсални закони за Вселената са наследили от предците си. Може би астрологията е привнесена в Месопотамия от известната Атлантида - пример за висока култура и духовност.

Селско стопанската революция в Месопотамия около V хилядолетие прави нужно умението да се предсказва бъдещето. Календарът е изобретен да предсказва измененията в климата и дъждовете, за да се осигури добра реколта. С времето се натрупват много данни за съответствията между обществените събития и определени природни феномени – дъждове, миграцията на птиците и животните, движението на небесните тела. Писмени източници за тези наблюдения имаме най-рано от 3300 г. преди Христа в клинописните записи на шумерите.

Във Вавилон през второто хилядолетие до н.е са записани стотици записи в серия от таблици наречени Enuma Anu Enlil. На базата на тези данни се формулира съвременната астрологична теория. Но тези необработени данни са били свързани в система от древните гърци като Питагор от Самос (560-480 г.пр.н.е.). Той обединил традицията на вавилонското предсказание и познатата му

астрологичната философия. Той вярвал в прераждането, и че всичко може да бъде разбрано чрез езика на цифрите.

По-късно, от Месопотамия астрологията се оказва в Гърция и Египет, където един ден от религията се модифициран в пра наука. Тогава тя започна да се движи все по на изток (Китай, Индия, Персия), и дори достига бреговете п-в Юкатан (той някога е бил обитаван от народа на майите).

Съвременните археолози са открили много глинени плочки с клинопис с космологична информация. След като ги изучават, изследователите са открили основните положения на астрологическите знания на древните народи:

- Светът - няма начало и край;

- Вселената е в непрестанни цикличното движение;

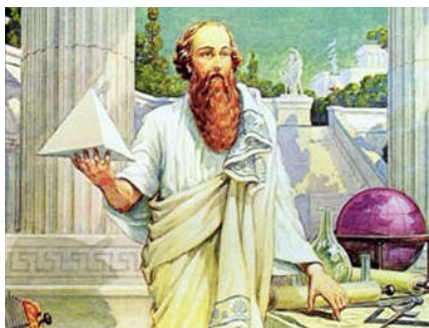
- Животът и съдбата на хората се подчиняват на законите на космоса;

- Времето и всички процеси на Земята се управляват от астралните божества;

- Във Вселената има полярност между доброто и злото.

Съдържанието на глинени таблици също така потвърждава, че астрологията е неразделна част от живота на древните хора. Всяка дейност от национално значение трябвало да се извършва с буквалното спазване на космологичните закони и правила. Съветвайки се с астролозите, владетелите са избирали са деня на коронацията, строителството на църкви и дворци, започвали са военни действия, както и много други събития.

Пръскайки се по целия свят, астрология се смесва с цивилизацията на различни страни. особеностите и ниво на

Питагор от Самос
560-480 г.пр.н.е

духовно развитие на всяка нация определяла спецификата в учението за законите на Вселената и тяхното въздействие върху живота на хората.

Из историята на астрологията

Въпреки това, в историята на астрологията има много бели петна. Когато се опитате да я разберете много често възниква усещането, че след като някога е имало на разположение обширни познания те малко по малко постепенно се губят. По-специално, има доказателства, че има много обширно и задълбочено разбиране на астрономията (т.е. астрология, защото астрономия по това време е неразделна част от астрологията) в Египет по времето на създаване на пирамидите, т.е. около 2400 г. пр.н.е. д. Тогава са създадени на практика много трудно календари, и вече през 1650 г. пр.н.е. египтяни вече започват да изтриват от паметта си астрономическата основата на календарите.

Като цяло, можем да кажем, че астрологията се появи в Европа от персийски, египетски и вавилонски източници. А посредници в този процес, както и преводачи и разпространители на астрологична информация в първия век от н.е. стават философите от Гърция. Именно гръцки произведения са източник на астрологията за развития свят в този периода, включително и за Римската империя. Астрология изпълнява епохална роля в Римската империя и към IV век пр.н.е. напълно се утвърждава като общо призната науката.

Въпреки това, след падането на Римската империя около 500 г. и появата на варварските кралства на Европа (съвременна Франция, Германия, Италия и т.н.) астрологична традиция в Западна и

Централна Европа запада. И на изток във Византийската империя, религиозната и политическата ситуация е такава, че почти напълно се ограничава астрологичната практика.

В този момент на сцената се появяват арабите. Към 711г. тяхната империя заема територията от днешна Испания на запад до Индия на изток. В VIII век, арабски владетели и мюсюлмански лидери като цяло призовават техните интелектуалци да разберат гръцкия език и да въведат научните постижения на другите народи. Така гръцката астрология, заедно с другите гръцки науки, стават неразделна част от арабската ислямска наука. Така в това си качество, астрологията продължава да се оформя, докато в Европа в продължение на шест века (500-1100 г.) практиката на астрологията е изключително ограничена.

Един от най-основните причини за спада в развитието на астрологията в Европа била плачевно положение в областта на математиката и като цяло в точните науки след падането на Римската империя. Въпреки това до 1100 г., на Запад в крайна сметка съзрява разбирането за необходимостта от развитието на науката - точно както се случи в мюсюлманския Изток в VIII век. Арабски научни

текстове (включително астрология) започват масово да се превеждат на латински. Като следствие е епохата на възраждането на интереса към астрологията в Европа продължил до XVII век.

Научната революция зароди в някои западни интелектуалци илюзията, че в близко бъдеще всички тайни на природата ще бъдат разкрити с помощта на разума и

Клавдий Птоломей
ок. 90 - ок 160

експерименталната наука. Голямата популярност на хелиоцентричната теория на Коперник, след това откриването на „новите“ планети се приема като опровержение на астрологията, използваща геоцентрична система на Птолемей и само петте видими планети.

В резултат на това до края на XVII век в континентална Европа, практиката на юдициалната астрология (дял от астрологията занимаващ се с съдбата на човек) в действителност залязва. В Англия астрологичната традиция продължава или поне не е напълно разбита поради факта, че в тази страна е традиционно силна традицията на билковата медицина, която използва и астрологическите знания.

Точно в този момент започват да призовават астролозите да докажат "научността" на тяхната дейност, колкото и странно да звучи това по отношение на една от най-старите науки. Днес определението за наука е изключително стеснен. Всичко, което не може да бъде оправдано с помощта на "пръчки и въжета" е обявено за ненаучно. Тези астролози, които се стремят към обществено одобрение, са започнали да предлагат (и до ден днешен предлагат) различно рационални метоси за тълкуване на астрологията.

През този период се трансформира не само науката, а големи изменения стават в света. И ролята на астролога в обществото също се промени. Някога астролозите са работили по съвместителство като математици, лекари, преводачи. Те са имали високо ниво на образование, техните клиенти са били предимно аристократи и църковни служители - управляващите класи на този период. Например, един от най-важните представители на средновековната астрология Гуидо Бонати е с благородна кръв и прогнозира за пасторите до какъв

ранг в кариерата могат да стигнат - до епископ, кардинал, или може би Папа... Той дава съвети на кралски особи и аристократи по въпроси с политическа, военна и държавни дейности.

Тогава цялата власт е в ръцете предимно на буржоазията, а повишаването на грамотността сред работниците развива астрологията до сегашният и вид познат от медиите. Образоваността също промени ориентацията: основният акцент е върху инженери, мениджъри, банкери, а владенето на езици и философия е става все по-малко полезно и важно. И когато в средата - края на XIX век в Европа започна новото възраждане на астрологията, то само малцина са били в състояние да се справят с източниците, повечето от които си остават не преведени от латински, арабски и гръцките езици.

До голяма степен недоверието на обществото в това, че всички човешки тайни могат да се обяснят с помощта на интелекта е причина за възстановяването на интереса към астрологията в XIX век. Постиженията на науката постепенно се разширяват, поради което към XX век, никой вече не е изненадва от такава наука като психологията, предмета и методите на която в повечето случаи са доста отдалечени от рационалистичния стандарт.

Вдъхновен от общественият успех на психологията, някои астролози от XX век започват да се опитват да "преформулират" астрологията свеждайки я до психологията. В резултат на това "разцъфтява" психологическа астрология, която се фокусира (за разлика от класическата астрология) към духовния свят на човек.

Заедно с това, до края на XX век се е увеличил интересът към класическите астрологическите творбите, към тези

Гуидо Бонати
13 век.

методи и течения, които са били в забвение. Поради това е ренесанса на хорарната астрология, преведени са много произведения от латински и гръцки.

А в материалистичната наука се появяват мнения, че има определени граници, отвъд която работят доста различни закони. Откритията във физиката

само например разчупват рационалистическите рамки, които продължават да са силни, но вече са разколебани.

Убеден съм, че астрологията може да достави много повече полза на хора, отколкото доставя днес.

В заключение, историческа перспектива - няколко от най-известните имена в датата. В историята на астрологията, има много отлични философи / мъдрещи:

- Птолемей (II век от н.е.) - един от основателите на астрономията и астрологията. Не могат да се опишат всичките безброй заслуги към астрономията - те могат да бъдат намерени в много препратки в медиите и Интернет. В същото време, Птолемей е автор на "Tetrabiblos", първото пълно ръководство за астрологията. В "Tetrabiblos" с перфектно старание и в изчерпателно форма са представени астрологичните принципи, от гледна точка на науката в този период.

- Ал-Бируни (X - XI век) – написал трудове посветени на медицината, географията, физиката, астрономията, а също написал трактат "Книгата за науката за звездите" - учебник по астрология за начинаещи.

- Парацелз (XV - XVI век) - знаменит лечител, уважаващ астрологията като неразделна част от неговото изкуство. Той каза, че лекарят без изкуство устен астрологичните съзвездия - "псевдолекар", и че лекарството е небесния простор.

на

- Тихо Брахе (XVI век). Той е наречен "царят на астрономите," той е също астролог и алхимик. Постига много висока точност на астрономически измервания, пише астрологически алманаси за датския крал, изтълкува „ хороскоп за раждането“ на децата му. Някои пророчества на Тихо Брахе, придобиват всеобща популярност.

- Йоханес Кеплер (XVI - XVII век) - изключителен астроном, чиито закони са в основата на изчисляване на орбитите на космическите кораби. В първия си астрологически алманах прогнозира необичайно студена зима и нашествието на турците в Австрия. Когато и двете пророчества за изпълнение, за славата на пророк подсилва от Кеплер. Отхвърляйки вулгарна астрология (подобна на вестникарските хороскопи днес) е въвела най-новите елементи в теорията на астрологията.

- Карл Густав Юнг (XIX - XX век), известният психолог и психиатър. Старателно изучава астрологията и я използва в практиката си. Едно от астрологична преживяванията си, натрупан огромен признание и е превърнал в отличен повод, за да се замислим върху човешката природа и същността на астрологията.